

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 542/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Vojenská 14, Košice, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 236/2016 z 21. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 236/2016 z 21. marca 2017.

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 54/2009, v ktorom sa domáhal určenia vlastníckeho práva vydržaním.

3. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 16 C 54/2009-222 zo 16. októbra 2015 žalobu sťažovateľa zamietol. Rozhodnutie súdu prvej inštancie krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 236/2016 z 21. marca 2017 potvrdil, stotožniac sa s jeho záverom, že nebola preukázaná existencia hmotnoprávných podmienok pre vydržanie nehnuteľnosti sťažovateľom (právny titul a dobromyseľnosť).

4. Proti označenému rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ namieril svoju sťažnosť. Zastáva názor, že krajský súd vykonal aplikáciu § 134 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka takým spôsobom, že *„poprel význam a reálnu možnosť naplnenia inštitútu vydržania, presnejšie povedané zúžil možnosť vydržania iba na prípady ak došlo k uzavretiu písomnej kúpnej zmluvy medzi sporovými stranami“*. Domnieva sa, že *„pri ústavne konformnom výklade oprávnenosti (dobromyseľnosti) držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky, keďže takýto výklad by viedol k ústavne neprijateľným záverom z pohľadu výkladu ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka.“*. Sťažovateľ je preto presvedčený o tom, že došlo k porušeniu jeho v záhlaví označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom.

5. Na tomto základe sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj základné právo sťažovateľky na vlastníetie majetku garantované v článku 20 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu Košice zo dňa 21.3.2017, č. k. 5 Co/236/2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa zo dňa 21.3.2017, č. k. 5 Co/236/2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Košice na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Košice je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 374, 81 € do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podobne aj I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

9. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojich v záhlaví označených základných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý (v spojení s rozsudkom okresného súdu) nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2017. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti uplynula 28. júna 2017. Už len z dátumu splnomocnenia udeleného advokátovi na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a z dátumu spísania samotnej ústavnej sťažnosti (6. júl 2017) je zrejmé, že sťažnosť nespĺňa jednu z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, a to podmienku včasnosti jej podania. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 10. júla 2017, t. j. po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene.

10. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

11. Keďže zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (bod 8) a sťažovateľovi táto lehota do dňa podania jeho sťažnosti zjavne uplynula, ústavný súd odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

12. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017